

til Søndre Landsret, formener Justitsministeriet dog, at det vedblivende vil være nødvendigt, at Retten arbejder i 6 Afdelinger. Dels svarer nemlig som ovenfor nævnt Antallet af fynske Sager næppe til Halvdelen af en enkelt Afdelings Arbejde, dels medfører de ovenfor omtalte Forandringer med Hensyn til Umiddelbarhed m. m. forøget Arbejde, og dels har Østre Landsret til Stadighed haft et betydeligt større Antal Sager aarlig pr. Dommer end de øvrige Landsretter, ligesom det ikke vil kunne bestrides, at denne Landsret forholdsvis hyppigst faar forelagt Sager, der paa Grund af deres store principielle Betydning eller Processtoffets store Omfang kræver særlig megen Tid og Arbejde. Saaledes anlægges de ofte store og vanskelige Sager, i hvilke Centraladministrationen er Part, som Regel ved Østre Landsret. Man foreslaar derfor, at Østre Landsret normeres med 18 Dommere, saaledes at Antallet af faste Dommere forøges med 1, medens til Gengæld de 2 Konstitutioner bortfalder.

Det samlede Antal af Landsdommere vil herved formelt stige med 1, men da der til Stadighed har været konstitueret 2 Dommere i Østre Landsret, vil det i Virkeligheden blive 1 mindre.

Naar Konstitutionshjemmelen i § 1043, 1ste Stykke ikke foreslaas helt ophævet, skyldes dette, at der i Sø- og Handelsretten lige siden 1. Oktober 1916 har været konstitueret en Vicepræsident. Vel er nu Antallet af Domssager i denne Ret gaaet betydeligt ned, men paa den anden Side er Arbejdet i Skifteretsafdelingen steget stærkt og tager en betydelig Del af den ene Vicepræsidents Tid, ligesom Søforhør og Søforklaringer tager en stor Del af den anden Vicepræsidents Tid. Man foreslaar derfor i Overensstemmelse med en Indstilling fra Rettens Præsident, at der, foreløbig indtil 1. Oktober 1928, skal være Hjemmel til at konstituere en Vicepræsident i Retten. Ogsaa i anden Henseende vil det kunne være af Betydning at have den i § 1043, 1ste Stykke omtalte Hjemmel, selv om man til Tider skulde kunne undgaa at benytte den til Fordel for Sø- og Handelsretten, nemlig hvis det skulde ske, at en af de 3 Landsretter periodevis bliver overbebyrdet. Det tilføjes, at Hjemmelen naturligvis kun vil blive anvendt i strengt nødvendigt Omfang.

(Angaaende Ændringen i § 17, sidste Stykke henvises til Bemærkningerne nedenfor til §§ 76 m. fl.)

Til § 2.

(Retsplejelovens § 6).
(Lovforslag 1923—24 § 2).
(Betænkning 1922 § 1).

1) Som nedenfor ad §§ 56—65 og ad §§ 139 og 141 omtalt tilsigter Lovforslaget at aabne Mulighed for større Bevisumiddelbarhed i saavel borgerlige som kriminelle Landsretssager. Dette tænkes tildels gennemført ved at aabne større Adgang, end Retsplejelovens § 11 for Tiden hjemler, til at lade Domsforhandlingen i saadanne Sager foregaa udenfor Rettens Sæde, jfr. nedenfor ad §§ 3 m. fl. En Landsretsafdeling vil imidlertid, naar den skal foretage hyppigere Rejser, ikke kunne overkomme Behandlingen af tilnærmelsesvis saa mange Sager som ellers, og for at bøde noget paa de heraf følgende Ulemper for Landsretterne stiller man i Overensstemmelse med Straffeprocesudvalgets og Retsplejeudvalgets Indstillinger Forslag om, at Præsidenterne under de i § 2 angivne Omstændigheder skal kunne kalde en af de i Landsretskredsen ansatte Underrettsdommere til at deltage i den enkelte Sags Behandling i Stedet for den ene af Landsrettens Dommere. Herved opnaar man, at Landsretten i Anledning af Domsforhandlinger udenfor dens Sæde kun behøver at undvære to Landsdommere. Idet det dernæst som Regel vil være naturligt at tilkalde den Underrettsdommer, der har ledet Sagens Forberedelse eller Forundersøgelse, vil man tillige opnaa den Fordel, som det vil være, at denne Dommer med sit særlige Kendskab til Sagen deltager i Paakendelsen. Endelig formener man, at den ved Forslaget muliggjorte Forbindelse mellem Landsretternes og Underretternes Dommere ogsaa paa anden Maade vil kunne være frugtbringende.

Vederlaget til Underrettsdommerne for deres pligtmæssige Arbejde i Landsretsafdelinger foreslaas fastsat i hvert enkelt Tilfælde af Justitsministeriet efter Indstilling fra vedkommende Landsrets Præsident, paa samme Maade som Tilfældet er med Vederlaget til Sættedommere ifølge Tjenestemandslovens § 470, 3die Stykke, jfr. Lov Nr. 302 af 30. Juni 1922 § 11.

2) Fra Dansk Ingeniørforening, Akademisk Arkitektforening, Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk og Industriraadet har Justitsministeriet modtaget et Andragende om, at der maa blive søgt gennemført en Lov om Opret-